

соціальні платформи (Facebook, Twitter та Instagram) для швидкого та відкритого обговорення важливих соціальних питань, а також для надання допомоги і підтримки онлайн.

Перспективи подальших досліджень у цій області пов'язані з необхідністю розробки більш деталізованих методик використання мас-медіа в соціальній роботі. Важливо також зосередитись на порівняльному аналізі міжнародного та вітчизняного досвіду, щоб визначити найефективніші стратегії та підходи, які можна адаптувати для місцевих умов.

Таким чином, подальші дослідження мають бути спрямовані на вивчення інтеграції медіа в соціальну роботу, що забезпечить більшу прозорість, залученість широкого кола громадськості та покращення якості надання соціальних послуг та вирішення нагальних соціальних питань.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Вакуленко О. В. Засоби масової інформації як особливий чинник формування здорового способу життя особистості. *Соціальний працівник*. 2005. Вересень. С. 14–18.
2. Мільчевська Г. С. Медіаграмотність у підготовці фахівців соціальної сфери. *Проблеми освіти* : зб. наук. пр. 2019. Вип. 93. С. 235–246. URL: <http://eprints.mdpu.org.ua/id/eprint/8749/>
3. Міхеєва О. Ю. Соціальна педагогіка : курс лекцій. Київ : Компринт, 2022. 558 с.
4. Покулита І. К. Медіапрактики у соціальній роботі : підручник. Київ : КПІ ім. Ігоря Сікорського, Вид-во «Політехніка», 2020. 192 с.
5. Chan C. ICT-supported social work interventions with youth: A critical review. *Journal of Social Work*. 2016. Vol. 18. Issue 4. 16 p. URL: https://www.researchgate.net/publication/303746189_ICT-supported_social_work_interventions_with_youth_A_critical_review

ОСНОВНІ НАПРЯМИ РОБОТИ СОЦІАЛЬНОГО ПЕДАГОГА У СФЕРІ МОЛОДІЖНОГО ДОЗВІЛЛЯ

Лілія Терещенко

*Миргородський фаховий коледж імені Миколи Гоголя Національного університету «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»,
Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка
tereshenk@gmail.com*

Науковий керівник: *Наталія Сайко*

У період повномасштабної війни ми не повинні забувати про молодь, про її дозвілля, адже воно дозволяє зняти стрес, психологічно розвантажитись. У зв'язку з цим зростає роль соціального педагога, як на етапі організації дозвілля, так і в процесі діяльності.

Метою статті є розгляд основних напрямів роботи соціального педагога у сфері молодіжного дозвілля та визначення шляхів їх реалізації.

У сучасних педагогічних дослідженнях дозвілля розглядається як можливість людини займатися у вільний час різноманітною діяльністю за своїм уподобанням. Дозвіллева діяльність відрізняється від інших видів життєдіяльності людини тим, що здійснюється відповідно до потреб індивіда, з метою отримання задоволення. Вільний час є одним з важливих засобів формування особистості молодшої людини.

Основними напрямками роботи соціального педагога у сфері дозвілля молоді є: культурно-дозвіллевий і рекреаційний, соціально-профілактичний, спортивно-оздоровчий [2, с. 189].

1. Рекреаційний та культурно-дозвіллевий напрям передбачає організацію змістовного дозвілля молоді, спрямований на зняття виробничої перевтоми, психологічної перенапруги, відтворення фізичних, інтелектуальних, емоційних сил людини; розвиток творчого й духовного потенціалу молоді в інтересах її становлення й самореалізації. Форми реалізації цього напрямку можна поділити на:

- пасивні, як найпростіший рівень дозвілля, не мають перспективних цілей, побути у спокої, психологічно розслабитися;
- розважальні, що включають в себе такі форми роботи, як прогулянки, видовищні шоу, відвідування театрів, ігри, концерти, художні видовища, свята, туристично-екскурсійні заходи. Роль соціального педагога зводиться в більшості зводиться до функцій аніматора або керівника;
- пізнавальні та творчі, в якості яких виступають виставки, творчі вечори, участь у хобі-групах, у роботі майстерень, літературних, музичних, народознавчих віталень, художніх салонів, що забезпечує не просто відпочинок та розваги людини, а й самовдосконалення у вільний час.

Соціальний педагог відіграє суттєву роль як на етапі організації такої форми дозвілля, так і в процесі діяльності (підтримка інтересу, нейтралізація негативних ситуацій), і після закінчення події (діагностика та коригування результатів).

2. Соціально-профілактичний, спрямований на створення умов для інтеграції особистості в соціум, попередження негативних явищ у молодіжному середовищі. Яскраво виявляється в таких формах дозвілля, як диспути, дискусії, вечори відпочинку, конференції, конкурсні та розважальні програми, просвітницькі акції, походи, екскурсії.

Роль соціального педагога полягає в мотивації на певну дію молоді, допомогу в організації, підтримці інтересу, вчасну діагностику та копіювання небажаних конфліктних ситуацій.

3. Спортивно-оздоровчий. Головним завданням цього напрямку діяльності є зміцнення здоров'я молоді, формування та розвиток фізичної культури, відтворення фізичних, інтелектуальних, емоційних сил людини, трансформація нездорової агресії у дух спортивного змагання та здорової конкуренції. Проявляється у таких формах роботи, як спортивні змагання, туристичні заходи, спортивні та туристичні гуртки, секції, клуби.

Роль соціального педагога полягає у пропаганді і підтримці здорового способу життя та поточної мотивації для продовження певної дозвіллевої діяльності.

Оптимальне поєднання різних напрямів соціальної роботи передбачає залучення молоді до розважально-ігрових, видовищних, просвітніх, оздоровчих, художньо-творчих форм дозвіллевої діяльності [1, с. 78].

Отже, дозвіллева діяльність відіграє суттєву роль у розвитку особистості, відновленню її психічних та фізичних сил та соціалізації.

Завдання соціального педагога в тому, щоб допомогти молодій людині, поєднавши цей процес з профілактикою асоціальності та зростанням індивідуального рівня освіти та духовності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Олійник К. С. Основні напрями роботи соціального педагога у сфері молодіжного дозвілля. *Науковий огляд*. 2015. № 5 (15). С. 76–79.
2. Сушик Н. С. Соціальна робота у сфері дозвілля молоді: теоретичний аспект. *Науковий вісник Східноєвропейського національного університету ім. Л. Українки. Серія: Педагогічні науки*. 2014. № 1 (278). С. 188–193.
3. Шевченко Т. С. Проблеми культурно-дозвіллевої практики в умовах війни. *Молодий вчений*. 2022. № 7 (107). С. 54–57. URL: <https://molodyivchenyi.ua/index.php/journal/article/view/5389>

ДІЯЛЬНІСТЬ МУСУЛЬМАНСЬКИХ ІНСТИТУЦІЙ В УКРАЇНІ В КОНТЕКСТІ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ

Ахмед Хасан

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка
charivnysweet@gmail.com

Науковий керівник: *Валентина Березан*

Постановка проблеми. Мусульманські інституції в Україні відіграють значну роль у забезпеченні соціальної підтримки, інтеграції мусульманських громад та зміцненні міжконфесійних зв'язків. Їх діяльність охоплює широкий спектр напрямів діяльності, включаючи надання гуманітарної допомоги, освітні програми, правову підтримку та організацію культурних заходів. У цьому контексті, мусульманські інституції здійснюють важливу соціальну місію, допомагаючи своїм членам адаптуватися до нових умов життя та зберігати культурну ідентичність.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Україна, як багатонаціональна країна, приймає іноземців з усього світу. Мусульманські інституції в Україні надають підтримку своїм співвітчизникам у процесі адаптації до нового середовища та культури. Це сприяє зміцненню соціальної згуртованості та толерантності в українському суспільстві. Дослідження та публікації на цю тему є достатньо обмеженими. Це створює прогалину в знаннях та ускладнює розуміння впливу мусульманських інституцій на соціальний розвиток країни.